

Sygn. akt IV KK 152/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry
w sprawie **W. W.**

skazanego z art. 244 kk w zw. z art. 37a kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 grudnia 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w D.

z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje sądowi
pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W. W. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 14 października 2016 r. sygn. akt II K [...] za to, że w dniu 1 lipca 2016 r. w F., w województwie [...], nie zastosował się do orzeczonego w wyroku Sądu

Rejonowego w D. sygn. akt II W [...] środka karnego zakazu prowadzenia rowerów w ten sposób, że, jako kierujący, prowadził rower po drodze publicznej – co stanowi przestępstwo z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy wydał wyrok po uwzględnieniu wniosku prokuratora, złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., w którym oskarżyciel publiczny domagał się wymierzenia oskarżonemu 40 stawek dziennych grzywny i wymierzył W. W. karę w wysokości 40 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się.

Powyższego orzeczenie na korzyść skazanego zaskarżył w drodze kasacji Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie - art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na orzeczeniu o karze grzywny w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, gdyż liczbę stawek dziennych grzywny określono jako „40”, a w nawiasie wpisano słownie ich ilość jako „pięćdziesiąt”, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, wskazaną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie co do kary i środków karnych należy do niezbędnych elementów wyroku skazującego, wymienionych w art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. Realizacja tego wymogu powinna się dokonywać poprzez sformułowanie rozstrzygnięcia o karze w sposób umożliwiający jej wykonanie. „Rozbieżność w cyfrowym i słownym zapisie wymiaru kary nie tylko narusza wynikający z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. obowiązek redagowania orzeczenia w sposób jednoznaczny i zrozumiały, ale przede wszystkim odzwierciedla wewnętrzną sprzeczność wyroku uniemożliwiającą jego wykonanie” (wyrok SN z dnia 23.05.2017 r., sygn. akt III KK 186/17). W konsekwencji dochodzi do ziszczenia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k. w związku z powstaniem sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie.

Sprzeczność w treści wyroku Sądu Rejonowego, dotycząca ilości orzeczonych stawek grzywny – określonych liczbowo na czterdzieści, a słownie na pięćdziesiąt – jest nieusuwalna w trybie sprostowania oraz w procedurze

przewidzianej w art. 13 § 1 k.k.w., dotyczy bowiem meritum orzeczenia. Czyni to skarżony wyrok niewykonalnym, ponieważ nie zawiera on de facto rozstrzygnięcia o karze.

Ponieważ od uprawomocnienia się przedmiotowego orzeczenia upłynął rok, możliwe jest uwzględnienie kasacji wyłącznie na korzyść oskarżonego. Tak też wnosi skarżący, podkreślając, że od początku prokuratura domagała się, w uwzględnionym zresztą przez Sąd Rejonowy wniosku, orzeczenia wobec W. W. kary grzywny w liczbie 40 stawek dziennych.

Wobec faktu, że kasacja Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, konieczne jest przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w D. do ponownego rozpoznania, w którym usunie on sprzeczność w treści zaskarżonego wyroku, konwalidując ją na korzyść skazanego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

aw